

[S. Rasmussen.]

som skal købe det. Men jeg hørte med stor Interesse, at den højtærede Landbrugsminister i det høje Folketing gjorde opmærksom paa, at de Mennesker, som arbejder med Fremstilling af disse Fødemidler, langt fra faar den samme Timeløn som mange af de Mennesker, der køber disse Varer. Jeg tænker i denne Henseende paa Arbejderne, men ikke blot paa Arbejderne. Mange, der er meget bedre stillet end Arbejderne, har Lejlighed til her at købe et Fødemiddel, som Landbrugerne maa producere med Tab — for ikke at tale om, at de ikke faar nogen som helst Dagløn for deres Arbejde. De Mennesker, som køber disse Varer, har ofte langt, langt større Indtægter end de Landbrugere, der producerer dem. Derfor synes jeg, det var ganske rimeligt og retfærdigt, om man gennemførte en saadan Fordeling, at ikke en Del af Befolkningen skal arbejde med en Produktionsgren, som giver Underskud, til Fordel for andre, som er bedre stillet. Jeg vil ikke dermed sige, at Arbejderne er bedre stillet end mange af de Landbrugere, som producerer disse Varer, men der er store Folkeklasser i vort Folk, som har langt større Evne til at betale for dette Produkt, som Landbrugerne fremstiller til en meget billig Pris med det Resultat, at Produktionen giver Underskud. Vi har derfor ønsket — og givet det Udtryk i vore Ændringsforslag —, at Priserne skulde hæves, saaledes at man derigennem kunde hjælpe til at skabe Rentabilitet i Landbruget og derved tillige for de andre Erhverv i vort Land.

Veistrup: Formaålet med den Lovgivning, vi her beskæftiger os med, er jo at hæve Prisen paa Kreaturer. Men der er Uenighed om, hvorledes man skal naa dette Resultat. Jeg tvivler ikke om, at den fornuftigste og naturligste Ordning er den, at man gennem Destruktion fjerner saa mange Kreaturer som muligt fra Besætningerne. Kun gennem Aflastning af den Kødmasse, som ellers vilde komme paa Markedet, vil man være i Stand til at hæve Priserne paa det hjemlige Marked. Jeg ved meget vel, at man fra forskellig Side har rejst Spørgsmaalet om Fastsættelse af en Minimalpris. Jeg tror ikke paa denne Tanke, og det af to Grunde. For det første tror jeg, at hvis man hæver Kødprisen alt for højt op, vil man modvirke sit eget Formaal, for det andet forekommer det mig, at Konsekvenserne af Fastsættelsen af en Minimalpris

er fuldkommen uoverskuelige. Det vil ikke kunne beregnes, hvor store Statskassens Udgifter herved vil blive, og dernæst vilde dette, saaledes som jeg ogsaa har set, at den højtærede Landbrugsminister har nævnt det den ene Gang efter den anden, nødvendiggøre en Begrænsning af Produktionen. Jeg tror derfor ikke paa Minimalprisen, men tror, at den eneste fornuftige Ordning er den at søge at fjerne saa mange Kreaturer som muligt for derigennem at hæve Priserne.

I øvrigt skal jeg paa dette Tidspunkt afholde mig fra polemiske Bemærkninger og nøjes med at anbefale Lovforslaget til hurtig Vedtagelse i det høje Ting.

Landbrugsministeren (Bording): Jeg takker Ordførerne for Venstre, Socialdemokrater og Radikale for deres Tilslutning til Lovforslaget.

Det ærede 1ste tingvalgte Medlem (Jepsen Christensen) spurgte om min Stilling til de Henstillinger, der er gjort i Flertalsbetænkningen i Folketinget, dels Henstillingen om, at de til Destruktion bestemte Dyr inddeles i tre Klasser, saaledes at Noteringen bliver forskellig for de forskellige Klasser af Dyr, dels Henstillingen om, at der ved Eksportens Fordeling tages særligt Hensyn til de Egne af Landet, som hidtil har været indstillet paa Eksport af Kreaturer. Jeg skal hertil sige, at jeg er fuldstændig enig med Flertallet i Folketinget i disse Henseender. Men der ligger ikke, at jeg kan gaa ind paa den Tanke, som navnlig det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (S. Rasmussen) slog til Lyd for, at man skulde fastsætte en Minimalpris. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem: Hvorledes vil han gennemføre en saadan Minimalpris? Det kan vel ikke være hans Mening, at man skal indsætte en Minimalpris i Loven uden at gennemføre den. Indsætter man en Minimalpris, faar man ogsaa en Forpligtelse til at gennemføre den, saa at Producenterne virkelig faar denne Pris, men det Forslag, som de Konservative har stillet i Folketinget, indeholder ikke den fjerneste Antydning i den Retning. Hvis man indfører saadanne Bestemmelser, maa man ogsaa tage det næste Skridt, nemlig at stille de nødvendige Penge til Raadighed, eller ogsaa sige til Landmændene: I maa begrænse Produktionen og ikke komme med flere end saa og saa mange Stykker, saa ved man, hvor mange Penge man skal bruge. Det har det konservative Folkeparti ikke gjort i Folketinget, og det har det ærede